

Τὸ ἱερὸν περιβλήμα τῶν ἀστραπῶν, διότι
Ὁ τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸς ἀμέριμος ὑπνώττει ! . . .

Πρὸς τί, θεὰ τῶν θλίψεων, μὲ θεωρεῖς ὀργίλη
Καὶ μ' ἐπιβάλλεις δάκτυλον σιγῆς ἐπὶ τὰ χεῖλη;
Μήπως ἐγὼ δὲν ἔλαβον καρδίαν Ἑλληνίδα;
Μήπως ἐγὼ στενάζουσιν δὲν ἔλαβον πατρίδα;
Ναί! ἀλλ' ὁ δαίμων τῆς σιγῆς τὴν βάρβιτόν μου

θραύει,
Καὶ σὺν αὐτῇ ὁ φθόγγος μου κ' ἡ στοναχὴ μου
παύει . . .

Ἀπὸ τοῦ ζῆν βληθεὶς κ' ἐγὼ τὴν πυρετώδη νόσον
Ἐνοσηλεύθην ἀσθενῆς εἰς τῶν παθῶν τὴν κλίνην,
Πλὴν τοῦ θανάτου ποτισθεὶς τὴν οὐρανίαν δρόσον,
Ἐγγίζουσιν αἰσθάνομαι τοῦ τάφου τὴν γαλήνην!
Καὶ τὰ πικρὰ μου ἄσματα, φωναὶ συγκεκομμένα
Ἐν ζάλῃ ἐκφερόμεναι καὶ εἰς τοὺς ξένους ξέναί,
Ἀφίπτανται ὡς στεναγμοὶ ἐπικηδείου Μούσης,
Ὡς φεῦγον ψυχορῶδάγημα ὑπάρξεως θνησκοῦσης.

Τί μ' ἔθελξεν ἐπὶ τῆς γῆς; τὸ ἄστρον τῆς ἐσπέρας,
Τὸ ἐνθυμίζον πάντοτε στιγμὰς πσθεινοτέρας;
Τοῦ ἀδερσεμέτου ἀετοῦ ἡ αἰθερία πηΐσις;
Ἡ λουομένη ἐν χρυσῷ ἀνατολὴ καὶ δύσις.
Ἡ νυκτιλάλος ἀηδὼν, τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων,
Τὸ εἰς τὴν γῆν τὰ κρύφια τοῦ ἄνω κόσμου φέρον.

Τί μ' ἔθελξεν ἐπὶ τῆς γῆς; τὸ φάσμα τῶν οὐνείρων,
Ὅταν σκιας ἐρατεινάς περιπλανᾶται σύρον,
Καὶ κόρη μία ὑπ' αὐτοῦ ὅποταν φερομένη
Τὴν δρόσον εἰς τοῦ λυκαυγοῦς τὴν παρουσίαν ραίνει,
Δανειζῆ τὸ ἐρύθημα εἰς τὴν αὐγὴν καὶ δύσιν
Καὶ τὴν νεκρὰν ζωογονή μὲ τὴν πνοήν της φύσιν.

Ὡ! ἡ σελήνη μ' ἔθελξεν ἐπὶ τῆς γῆς, διότι
Μειδιάμα τῆς μ' ἔφερε πολλάκις εἰς τὰ σκότη'
Διότι μάρτυς ἔμενεν ἐν μέσῳ τῶν αἰθέρων,
Ὅτε αὐτῇ μ' ἐδίδασκε τὴν γλώσσαν τῶν ἀστέρων,
Καὶ πτέρυγας μοι ἔδιδε τὸ μαγικὸν της ὄμμα
Ὡς ἀετὸς νὰ φέρωμαι εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
Καὶ ἄνω τῶν ἀβύσσων

Τῆς γῆς δραπέτης; νὰ τρυφῶ εἰς ῥόδα παραδείσων.

Καὶ τῆς ζωῆς τὸν πυρετὸν, καὶ τὴν εὐνὴν τῶν
πόνων

Ποθῶ εἰσέτι δι' αὐτὴν τὴν ὀπτασίαν μόνον,
'Ἄλλ' ἡ νεκρὰ μου λύρα

Ἀφίνει πλέον ἄφθογγος τὴν θνήσκουσάν μου χεῖρα...

Μὲ τὴν ψυχράν της λάρνακα ἐγγὺς μου ἰσταμένη,
Τὸ ἄγνωστόν μου ὄνομα ἡ λήθη ἀναμένει!

Ὡ! ἀλλὰ δὲν ὑπέσχετο ἡ δόξα νὰ τὸ σώσῃ,
Καὶ δῶρον δαρνοστόλιστον τῷ χρόνῳ νὰ τὸ δώσῃ;

Ἀφοῦ δεχθῆ τῶν θλίψεων καὶ τῶν κλαυθμῶν τὸν
φόνον,

'Ἀφίνει τὸν ἰκέτην της ἐκτὸς τῶν ἀνακτόρων,
Καὶ τὸ ζοφῶδες μνημα

Γνωρίζει μόνον τὸ πικρὸν τῶν χλευασμῶν της
θῦμα . . .

'Ἄλλ' ὁ συντρίβων ἀετὸς τὴν φυλακὴν του κλαίει
Ὅποταν αὔραν οὐρανοῦ ὑπερψάνου πνήθῃ;
Τὸ φῶς διώκει τὸ γλυκὺ περιχαρῆς δραπέτης,
Καὶ τῶν αἰθέρων αἰοιδὸς πλανᾶται ὑψιπέτης.
Τὴν γῆν νὰ κλαύσω; καὶ πρὸς τί τὰς χώρας τῶν
οὐνείρων
Τῆς γῆς φυγὰς ἐδίωκον εἰς πτέρυγας ζεφύρων;

Τί ἤμην; δένδρον ἄγριον ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου,
Καὶ τὸν κορμὸν βιβρώσκουσα φλόξ ἦτο ἡ ψυχὴ μου,
'Ἄλλ' ἤδη τοῦ βρωθέντος μου φυτοῦ χωριζομένη
Εἰς τ' οὐρανοῦ ἀράτος τὰς χώρας ἀναβάινει,
Καὶ τῆς ζωῆς ἡ Μαῖρα

Ἡ διαβάτις ἔσβησε τὸν ἔσχατον σπινθῆρα.

Σύρος

ΜΥΡΩΝ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

'Υμνος εἰς τὸν Θεὸν ψαλμὸς ὑπὸ τοῦ Μουφτῆ
τῶν Κοπτῶν ἐν τῷ μεγάλῳ τεμένει τοῦ
Καῖρου, πρὸς παρηγουρισμὸν τῆ
εἰσόδου τοῦ Ναπολέοντος ἐν
τῇ πόλει ταύτῃ.

« Κατεπραύθη πλέον, ὦ πιστοί, ἡ καθ' ἡ-
μῶν δικαία ὀργὴ τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ. Ἑλη-
σμόνησε τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ἄς ἀπεπλύνωμεν ὑπὸ
τὸν καταθλιπτικὸν καὶ πολυχρόνιον τῶν Μα-
μαλούκων ζυγόν. Ἄσωμεν λοιπὸν τὸ ἔλεος
τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ!

Τίς ὁ σώσας καὶ τῶν θαλασσιῶν κινδύνων
καὶ τῆς μανίας τῶν ἐχθρῶν τὸν εὐνοούμενον
τῆς νίκης; Τίς ὁ ὀδηγήσας σώους καὶ ἀβλαβεῖς
ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου τοὺς ἀνδρείους τῆς
Δύσεως; Εἶναι ὁ μέγας Ἀλλάχ. Ἄσωμεν τὸ
ἔλεος τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ!

Οἱ ἡγεμόνες τῶν Μαμαλούκων ἔθεντο τὰς
ἐλπίδας ἐπὶ τοῖς ἵπποις αὐτῶν, εἰς μάχην πα-
ρέταξαν τοὺς πεζοὺς αὐτῶν. Ἄλλ' ὁ εὐνοού-
μενος τῆς νίκης, ἡγούμενος τῶν ἀνδρείων τῆς
Δύσεως κατετρόπωσε καὶ κατέστρεψε τοὺς
πεζοὺς καὶ τοὺς ἵππους τῶν Μαμαλούκων.

Ὡς οἱ ἀπὸ τοῦ Νείλου ἀναδιδόμενοι πᾶσαν
πρωίαν ἀτμοὶ διασκεδάζονται ὑπὸ τῶν ἡλια-
κῶν ἀκτίνων, οὕτω καὶ ὁ στρατὸς τῶν Μαμα-
λούκων διεσκεδάσθη ὑπὸ τῶν ἀνδρείων τῆς
Δύσεως διότι ὁ μέγας Ἀλλάχ ἔστρεψεν ἡδὴ
τὴν ὀργὴν αὐτοῦ κατὰ τῶν Μαμαλούκων, διό-
τι οἱ ἀνδρεῖοι τῆς Δύσεως εἶναι ἡ κόρη τοῦ
δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ.

Υἱοὶ ἀνθρώπων! κύψατε τὸ μέτωπον ἐνώ-

πιον τῆς δικαιοσύνης τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ. ἄττιτε τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ὦ υἱοὶ ἀνθρώπων!

Οἱ Μιμλοῦκοι δὲν λατρεύουσιν εἰμὴ τὴν φιλαργυρίαν αὐτῶν· καταδροχθίζουσι τὸν ἄρτον τοῦ λαοῦ, κωφεύουσι πρὸς τοὺς θρήνους τῆς χήρας καὶ τοῦ ὄρφανου, καταθλίβουσιν ἀσπλάγχχνως τὸν πένητα. Διὰ τοῦτο ἄρα ὁ μέγας Ἀλλάχ κατέβαλε τὸ κράτος τῶν Μιμλοῦκων, ἐπήκουσεν εἰς τὰς δεήσεις τῶν καταθλιβομένων καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς, ἔλεος.

Ἄλλ' οἱ ἄνδρεςοι τῆς Δύσεως λατρεύουσιν τὸν μέγαν Ἀλλάχ, σέβονται τοὺς νόμους τοῦ προφήτου αὐτοῦ, ἀγαπῶσι τὸν λαὸν καὶ συνδράμουσι τοὺς θλιβομένους.

Καὶ διὰ τοῦτο ὁ εὐνοούμενος τῆς νίκης ἠυνοήθη καὶ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ, διὰ τοῦτο οἱ γεναῖοι τῆς Δύσεως προσυλάττονται ἀπὸ τὴν ἀδιόρρηκτον αἰγίδα τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ.

Υἱοὶ ἀθρώπων! ἀγαλλιάσθητε ὅτι ἴλεως πρὸς ἡμᾶς ἐγένετο ὁ μέγας Ἀλλάχ! ἀγαλλιάσαθε ὅτι τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀπέστειλεν ἡμῖν ἐλευθερωτὰς ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν Μιμλοῦκων τοὺς ἀνδρείους υἱοὺς τῆς Δύσεως!

Εἶη εὐλογητὸς παρὰ τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ ὁ υἱὸς τῆς νίκης, διὰ παντός δὲ παρακολουθεῖν ἡ δόξα τοῖς ὅπλοις τῶν ἀνδρείων τῆς Δύσεως.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἄρτι δούλοι, ἡ διεσκορπισμένη φυλὴ, ἡμεῖς, τεθέντες σήμερον μεταξύ τῶν ἐλευθέρων λαῶν διὰ χεῖρός τῶν ἀνδρείων τῆς Δύσεως, ἄσωμεν εἰς αἰῶνα τὸ ἔλεος τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ!

Νέος τις κομφὸς καὶ εὐειδὴς ἐνυμφεύθη γυναῖκα νέαν καὶ ὠραίαν τὴν ὁποίαν ἠγάπα μὲν αὐτὸς, δὲν ἀντηγαπᾶτο ὁμως παρ' αὐτῆς παρὰ πᾶσαν πιθανότητα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡμέραν τινὰ φίλος τοῦ τις τὸν συνελυπεῖτο καὶ ἔλεγε· εἰς αὐτὸν ὅτι εἶναι δυστυχῆς. « Ἐκεῖνη εἶναι δυστυχεστέρα ἐμοῦ, ἀπεκρίθη ὁ παραγνωρίζομενος ἀνήρ· διότι ἐγὼ μὲν ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ βλέπω πάντοτε γυναῖκα τὴν ὁποῖον ἀγαπῶ, ἐκεῖνη δὲ εἶναι καταδικασμένη νὰ ἔχη ἀκαταπαύστως πρὸ ὀφθαλμῶν τῆς ἀνδρα τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾶ

Πτωχὸς τις τεχνίτης ἐδάνεισεν ἐν τάλληρον εἰς ἄλλον τινὰ, ὅστις δὲν εἶχε, φαίνεται, πολλὴν ὀρεξιν νὰ τὸ ἀποδώσῃ· Ὁ ἄθλιος λοιπὸν δανειστὴς ἐν ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος, τὸν σύρει ἡμέραν τινὰ κατὰ μέρος καὶ ἐπιμόνως τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸ ὀφειλόμενον. Ἡσύχασε, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ ἄλλος, ἐντός

ὀλίγου θὰ σὲ πληρώσω ἢ μὲ τὸν ἕνα τρόπον ἢ μὲ τὸν ἄλλον. Ὡ! ἀλλὰ προσπαθήτε, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς τεχνίτης, ὁ τρόπος αὐτὸς· νὰ ὁμοιάζῃ τὸ τάλληρόν μου.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΣ.

—0—

Ὁ ὄνος ποτε βαρυνθεὶς

ὑπὸ ἀνθρώπων πάντοτε νὰ παίξεται καὶ ζῶων
Λέοντος δέρμα ἐνδυσθεὶς,
Ἡσέλησε τὸ ζῶον,

Καλύπτει τὰ μεγάλα τοῦ αὐτῆ, νὰ ἐκφοβίσῃ
Τὰ ζῶα πάντα, αἴτια τφόντ' εἶχον νομίσει,
Τὸν ὄνον μας ὡς λέοντα, διὰ τὴν λεοτήν του,
Καὶ μετὰ τρόμου ἐφηνγοῦ τὴν θειοὺν ἐργὴν του.

Ἐγένετο μέγα κακόν, καὶ ὅπου φύγε, φύγε,
Τὸ πῆγαιεν τὰ ἀεακα κ' ἀπ.πλ. τετράποδά μας·
Ὡς λέων πρὸς στιγμὴν λοιπὸν ὁ ὄνος μας διήγε
(Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐφθασε νὰ δῆ κ' ἡ γενεά μας).

Ἄλλ' αἴφνης καὶ ἀλώπεκα συνέθη ν' ἀπατήσῃ
Κ' ἰδοὺ ὀμμᾶ καὶ κατ' αὐτῆς ζητῶν νὰ τὴν φο-
βίσῃ . . .

Ἄλλ' ἡ παμπόνηρος αὐτῆ κυρὰ, ἥτις τὸν φθόγγον
Αὐτοῦ ν' ἀκούσῃ ἔτυχε πολὺκις εἰς τὸν λόγγον,
Τοῦ λέγει· γινώριζε καλῶς, κουμπάρε καὶ κη-
ρύττω

Πῶς νὰ φοβίσῃς καὶ ἐμὲ ἀδύνατον δὲν ἦτο —
Κ' ἀγάλλου καὶ εὐφραίνου,

Ἄλλ' ἤκουσά σου δυστυχῶς, κῆρ ὄνε, ὀγκωμένον

Ἀηλοὶ ὁ μῦθος πῶς πολλοὶ καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων
Εἰς μίτην περιβάλλονται τὴν λεοτήν, κ' εἰς μίτην
Νὰ νομισθοῦν ὡς λέοντες ζητῶν μὲ πάντα τρόπον.
Ζῶντι νὰ νοήσωσιν εὐκόλως τὴν ἀπάτην,
Ἐπάρχουν ὅσοι φρόνιμοι καὶ ὅσοι τοὺς γινώριζον,
Καὶ μόνον τὸν ἀπλοῦν λαὸν γελῶν καὶ φανα-
κίζον.

(Μετάφρασις) Κ. Π.

Φιλαργυρὸς τις ἔλεγε εἰς ἄσωτόν τινα. — Ἀ-
κολούθει τὴν ἰδικήν μου δίαιταν. — Νόστιμο πρᾶγ-
μα, ἀπεκρίθη ὁ ἄσωτος, ἀλλ' εἶμαι κύριος νὰ
πράξω τοῦτο ὅταν πλέον δὲν θὰ ἔγω τίπιτε.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Παναγία τοῦ Τάσου. — Σκηνογραφίαι ἐκ
τοῦ βίου τοῦ Ναπολέοντος. — Περί Σεισμῶν. —
Ἐνθογραφία. — Ἰαπωνία. — Μουσικὴ Τίγρις τοῦ
Σερραγαπατάμ. — Δύο νύκτες, διήγημα. — Ἀρ-
χειολογία. — Ἐρέχθειον. — Ποίσεις. — Ποι-
κίλα. —

Εἰκονογραφίαι — Ἰάπων. — Μουσικὴ Τίγρις. —
Ἐρέχθειον. —

Παράρτημα. — Ὁ Ἰποκόμη· τῆς Βραζελόννης. —